

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europske avenije 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-549/2023-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A | R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji Kameliji Matijašević, u pravnoj stvari tužitelja Jurice Lukića iz Osijeka, Dunavska 2b, OIB:02395424405, zastupan po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženice Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, zastupana po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 11. lipnja 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Branka Kobaša, odvjetnika iz Osijeka, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženice, uz javnu objavu dana 19. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl. 6. st.1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj:3208576280, sklopljenog dana 9.03.2007. godine između tužitelja i tuženice, potvrđen dana 12.03.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem: OV-3739/07, u dijelu odredbe koji glasi:

„...po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja.“

II. Nalaže se tuženici Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, da tužitelju Jurici Lukiću iz Osijeka, Dunavska 2b, OIB:02395424405, plati iznos od 3.493,74 eura (tritisućečetristodevedesettreura-sedamdesetčetiricenta) sa zateznom kamatom na iznos od:

2,52 € tekućom od 10.04.2008.

14,57 € tekućom od 15.11.2008.

0,93 € tekućom od 10.12.2008.

16,07 € tekućom od 09.01.2009.

18,13 € tekućom od 09.02.2009.

19,17 € tekućom od 09.03.2009.

16,70 € tekućom od 10.04.2009.

16,35 € tekućom od 11.05.2009.
12,49 € tekućom od 15.06.2009.
9,10 € tekućom od 14.07.2009.
10,51 € tekućom od 14.08.2009.
13,09 € tekućom od 14.09.2009.
11,62 € tekućom od 15.10.2009.
10,19 € tekućom od 11.11.2009.
13,48 € tekućom od 08.12.2009.

16,59 € tekućom od 12.01.2010.
19,86 € tekućom od 10.02.2010.
19,00 € tekućom od 09.03.2010.
24,52 € tekućom od 12.04.2010.
23,10 € tekućom od 14.05.2010.
25,87 € tekućom od 18.06.2010.
41,49 € tekućom od 12.07.2010.
37,93 € tekućom od 12.08.2010.
51,27 € tekućom od 13.09.2010.
44,23 € tekućom od 13.10.2010.
38,94 € tekućom od 12.11.2010.
55,03 € tekućom od 13.12.2010.

64,97 € tekućom od 13.01.2011.
57,76 € tekućom od 04.02.2011.
58,82 € tekućom od 11.03.2011.
53,64 € tekućom od 15.04.2011.
55,24 € tekućom od 13.05.2011.
72,85 € tekućom od 11.06.2011.
75,32 € tekućom od 09.07.2011.
94,81 € tekućom od 13.08.2011.
87,74 € tekućom od 10.09.2011.
76,71 € tekućom od 14.10.2011.
76,43 € tekućom od 12.11.2011.
75,22 € tekućom od 13.12.2011.
79,22 € tekućom od 10.01.2012.

1.982,26 €; tekućom od dana 26.01.2012. do 31.07.2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1.08.2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1.01.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženici Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, da tužitelju Jurici Lukiću iz Osijeka, Dunavska 2b, OIB:02395424405, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.019,31 eura (dvijetisućedevetnaesteuratridesetjedancent) sa zateznim kamatama tekućim od dana 19. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se preostali zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška od 221,78 eura (dvjestodvadesetjedaneurosedamdesetosamcenta) s pripadajućim zateznim kamatama, kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženice dana 2. lipnja 2023. podnio tužbu radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu kojim se isplata veže uz tečaj CHF i po toj osnovi isplatu iznosa od 3.319,00 eura sa zateznom kamatom od 10.04.2007. pa do isplate. Tužbu obrazlaže navodeći da je dana 9.03.2007. sa tuženom sklopio Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208576280 (kreditna partija broj 7103539654), potvrđen dana 12.03.2007. po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-3739/07, prema kojem mu je kao korisniku kredita, tužena kao kreditor, odobrila i stavila na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 24.648,27 CHF. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita od 84 mjeseca, sa početno ugovorenim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti 348,27 CHF obračunatim po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja. Tužena mu prilikom zaključenja Ugovora nije pružila dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH, br: PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018. god. u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, i tuženik, u razdoblju od 01. siječnja 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima. Zbog

ugovaranja ništetnih odredbi u priležećem Ugovoru, a koje se odnose na ugovaranje valutne klauzule prema kojoj se glavnica veže uz valutu CHF, platio je tuženici od dana 10.04.2007. pa do konačne otplate više dugovani iznos za 3.319,00 eur/ 25.007,01 kn. Obzirom da je pravomoćnom presudom VTS RH utvrđena ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.01.2004.-31.12.2008. god., to je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08 i 125/11), dužan vratiti sve što primio na temelju takve odredbe Ugovora. Poziva se na čl. 1111. st.1. i čl. 1115. ZOO, te čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14), te čl. 6. st 3. Zakona o sudovima (NN 28/13).

2. U odgovoru na tužbu od dana 17. kolovoza 2023. tužena prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku, jer je čl. 16. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208576280 od 9.03.2007. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) za slučaj spora ugovorena nadležnost suda prema mjestu sjedišta Banke. Time su ugovorne strane, tuženik i tužitelj ugovorom potvrdili zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku. Oспорava tužbu i tužbeni zahtjev, kao i visinu, oспорava tužitelju status potrošača i ističe prigovor zastare. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Dana 17. rujna 2019. godine objavljena je odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluke Suda EU u predmetima C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. g. i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine iz kojih proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. ZOO-a. Ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina. Konkretno, iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju HNB za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama, a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelju

su prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu pojašnjena prava i obveze koje iz ugovora proizlaze, a tužitelj je i potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja. Dakle, jasno je da je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak. Nadalje, svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika bio je dostavljen materijal "Izvod iz edukacijskog materijala za prodajno osoblje iz 2005.godine" u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Takve upute bile su dostavljene i zaposlenicima auto kuća kod kojih su se potpisivali Ugovori o kreditu za kupnju motornih vozila. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu je odraz odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Tuženik nadalje smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti per se predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ne samo da je tužitelju kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika, to je svakoj osobi jasno. Neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik. Osim toga, donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu, te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklamama bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju kako je ranije opisano. Tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Pritom je iznimno bitno istaknuti da se spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF. Naime, razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute. Isto tako, nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek jest općeprihvaćen od svih subjekata u društvu. Svaka osoba, pa tako i tužitelj se već sigurno susretao s pravnim poslovima gdje se cijena, naknada i slično ugovara na temelju tečaja domaće valute (HRK) u odnosu na bilo koju stranu valutu (CHF, USD, EUR i sl.) i stoga svaka osoba kao i tužitelj je svjestan i ne može postati nesvjestan, pa čak i bez obzira koje informacije primi prilikom sklapanja takvog ugovora, da mu obveza ovisi o tečaju te strane valute u odnosu na domaću valutu u trenutku kada bi ta trebao ispuniti tu obvezu, bez obzira na stvarnu vrijednost u trenutku ugovaranja. Dakle, radi se o institutu koji je apsolutno prepoznat, prihvaćen je u našem društvu i upotrebljava se i upotrebljavao se u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo je biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita. Isto tako, svakoj razumnoj osobi, pa tako i tužitelju je jasno da se svjetska ekonomija bazira na slobodnom tržištu i da se prilike u društvu ekonomske i druge mijenjaju pa tako i tečaj valuta. Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i

duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana 10.04.2007. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Protivi se provođenju financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, međutim, ukoliko bi naslovni sud odlučio izvoditi dokaz financijskim vještačenjem predlaže provođenje financijskog vještačenja na okolnost i sa zadatkom (za razliku u tečaju u CHF) izračuna novčanog iznosa, izraženog u kunama, i eurima po fiksnom tečaju konverzije, po mjesecima, kao razlike između iznosa anuiteta koje bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta koje je tužitelj stvarno plaćao po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta kada je tečaj CHF spram HRK bio niži nego tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita. Tijekom postupka predlaže da vještak iskaže i tzv. negativne anuitete kada je valuta bila manja od početno ugovorene.

3. Tužitelj osporava prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda, navodeći da je prorogacijska klauzula biti unaprijed formulirana i da nije imao mogućnosti pregovaranja o istoj pa je smatra nepoštenom. Navodi da je predmetni Ugovor sklopio sa tuženom u svojstvu potrošača i da se na ovaj postupak s izravnim učinskom protežu utvrđenja iz pravomoćnih presuda u predmetu „Franak“. Smatra da ima pravo na zatezne kamate od dana plaćanja svakog anuiteta pa do isplate, te osporava da je nastupila zastara

4. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja, pregledao i pročitao Pregled promjena kamatnih stopa po kreditu broj (kreditna partija) 7103539654 (list 4. spisa), Prometi po kreditu/specifikacija (list 6.-11. i 38.-43.), Efektivnu kamatnu stopu / Realna godišnja kamatna stopa (list 12.-15.), Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila (list 16.-20. spisa), Izvod iz edukacijskog materijala za prodajno osoblje iz 2005. (list 35. spisa), proveo financijsko-knjigovodstveno vještačenje, te pročitao nalaz i mišljenje sudskog vještaka Matije Baloga, univ.mag.oec. iz Bilja od dana 9.02.2026. (list 72.-78. spisa).

4.1. Sud nije razmatrao dopis tužitelja od 16.05.2023. budući je priložen dana 10. lipnja 2026., dakle nakon zaključenja prethodnog postupka dana 8. listopada 2025., sukladno čl. 299. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023.).

5. Izvedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku.

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208576280 (kreditna partija broj 7103539654) potvrđen dana 12.03.2007. po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-3739/07, kojeg su sklopili tužitelj kao korisnik kredita i tuženica kao Banka i to u čl. 6. st. 1. u kojem se otplata kredita veže uz valutnu klauzulu CHF, kao i zahtjev za povrat preplaćenih iznosa toga kredita po osnovi stečenog bez osnove temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

8. Među strankama nije sporno:

- da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženica kao Banka dana 9.03.2007. zaključili Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208576280 (kreditna partija broj 7103539654), kojim je tuženica stavila tužitelju na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 24.648,27 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita,

- da je Ugovor solemnizirao javni bilježnik Tatjana Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-3739/07 dana 12.03.2007.,

- da rok otplate iznosi 84 mjeseca, time da će se kredit otplaćivati u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF 348,27, obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja,

- da je tužitelj kredit otplatio,

- da se za trajanja kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu,

- da je člankom 16. Ugovora o kreditu u slučaju spora ugovorena nadležnost stvarnog suda prema sjedištu banke,

- da je donesena pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na ugovorenu valutu CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/18 od 3. rujna 2019.,

- da je izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od dana 4. srpnja 2013. u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na ugovorenu valutu CHF (potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/18 od 03. rujna 2019.) utvrđeno da su, među kojima i tužena u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03.) u razdoblju od 01. studenog 2004. do 06. kolovoza 2007. i to

člancima 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

9. Među strankama je sporno jesu li ništetne odredbe Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka, odnosno ima li tužitelj pravo na povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, visina tužbenog zahtjeva, ima li tužitelj status potrošača, je li nastupila zastara potraživanja u konkretnom slučaju, da li je sud dužan umanjiti potraživanje tužitelja za tzv. negativne razlike, te prije svega mjesna nadležnost ovoga suda.

10. Prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku, nije osnovan.

10.1. Među parničnim strankama nije sporno da je u članku 16. Ugovora o kreditu u slučaju spora ugovorena nadležnost stvarnog suda prema sjedištu banke.

10.2. Naime, tužba u ovom predmetu je podnesena radi utvrđenja ništetnim odredbi potrošačkog Ugovora o kreditu od 9. ožujka 2007. u kojem je obveza tužitelja kao korisnika kredita vezana za tečaj švicarskog franka (CHF).

10.3. Prema zajedničkim pravilima o nadležnosti sadržanim u odredbi članka 15. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023.), o sudskoj nadležnosti (apsolutna, stvarna, mjesna) i neovisno o stadiju postupka u kojem se ispituje, sud u pravilu odlučuje s obzirom na činjenično stanje u vrijeme podnošenja tužbe sudu i po propisima koji važe u vrijeme odlučivanja o nadležnosti.

10.4. Dakle, u vrijeme odlučivanja o mjesnoj nadležnosti (lipanj 2026.) na snazi je odredba članka 19.I Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 75/2009., 112/2012., 143/2013., 147/2013., 9/2015., 78/2015., 102/2015., 52/2016., 128/2022., 156/2023.), koja je procesne naravi i primjenjuje se od 30. rujna 2015. u svim postupcima u kojima se o nadležnosti odlučuje nakon 30. rujna 2015., a među kojima je i predmetni postupak s obzirom da je tužba podnesena dana 22. travnja 2020. (podudarno sa shvaćanjem iskazanim u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske E143/2019-2 od 11. prosinca 2019.), kojom je između ostalog propisano da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu, potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište, ili, neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište (stavak 1.) i da se od odredbe iz stavka 1. članka 19.I može odstupiti samo sporazumom koji je sklopljen nakon nastanka spora (st. 4. točka 1. čl. 19.I).

10.5. Pored nesporne činjenice da je Ugovor o kreditu broj 3208576280 od 9. ožujka 2007. potrošački, da je tužiteljevo prebivalište u vrijeme podnošenja predmetne tužbe (kao i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu) na području Općinskog suda u Osijeku, kao i da je Ugovor sklopljen u Podružnici tužene u Osijeku (kako je navedeno u samom Ugovoru a isto proizlazi iz iskaza tužitelja), to je za postupanje u predmetnom postupku mjesno nadležan Općinski sud u Osijeku na čijem području je tužiteljevo (potrošačevo) prebivalište.

10.6. U prilog primjeni odredbe članka 19.I Zakona o potrošačkom kreditiranju, (prava na izbor potrošaču hoće li postupak radi zaštite svojih prava pokrenuti pred sudom svog prebivališta ili sjedišta trgovca) treba imati u vidu da se ne nalaze razlozi da se u nedostatku opće odredbe o mjesnoj nadležnosti za suđene u sporovima nastalim u povodu potrošačkog kreditiranja, potrošaču koji pokreće sudski postupak uskrati pravo izbora mjesne nadležnosti suda njegovog prebivališta po toj odredbi.

10.7. Svako drugo tumačenje odredbe čl. 19.I Zakona o potrošačkom kreditiranju, dovelo bi ne samo do pretjeranog formalizma u odlučivanju kao posljedice primjene pozitivnog prava bez sagledavanja pravnog problema u cjelini s aspekta da potrošač kao slabija ugovorna strana treba biti zaštićen pravilima o nadležnosti koja su povoljnija za njegove interese, već i do ograničavanja u ostvarivanju prava u duhu i smislu prava zajamčenih odredbama čl. 14. st. 2., čl. 16. st. 2. i čl. 26. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/1990., 135/1997., 113/2000., 28/2001., 76/2010., 5/2014.).

10.8. U tom smislu treba istaknuti da i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Grl-143/2019-2 od 11. prosinca 2019. izražava pravno shvaćanje prema kojem je za spor u vezi s ugovorom o kreditu, u smislu odredbe čl. 19.I st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju, mjesno nadležan sud prebivališta potrošača.

10.9. Slijedom navedenog, među strankama nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe članka 70. Zakona o parničnom postupku, pa je stoga prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku, odbijen kao neosnovan kao u izreci rješenja.

11. Prije svega treba napomenuti da tužitelj svoj individualni zahtjev temelji na Zakonu o zaštiti potrošača, odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku i presudi donesenoj u kolektivnom sporu za zaštitu potrošača, pa je stoga teret dokazivanja suprotnog na tuženici, kao i da je s tužiteljem pojedinačno pregovarala o spornim ugovornim odredbama u smislu odredbe čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003. koji je na snazi do 6.08.2007.) koji se primjenjuje u konkretnom slučaju, te da isti nema svojstvo potrošača, a niti da predmetni Ugovor nema svojstvo potrošačkog ugovora, u smislu odredbe čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku.

12. Iz iskaza tužitelja, te iz samog Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, proizlazi da je kredit odobren namjenski, ugovor je zaključio tužitelj kao fizička osoba radi kupovine motornog vozila marke Dacia u poslovnici tuženice u Osijeku, te je ugovor i ovjeren kod javnog bilježnika u Osijeku, nije bio vlasnik tvrtke niti obrta, već je vozilo kupio za svoje osobne potrebe i potrebe obitelji.

12.1. Iz navedenog proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu u smislu čl. 3. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača, jer je s tuženicom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor o kreditu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a niti je u to vrijeme bio vlasnik obrta ili tvrtke. S druge strane, kako je tuženica banka i davanje kredita je proizvod bankarske djelatnosti kojom se bavila, to je predmetni Ugovor potrošački i tužitelj u konkretnom slučaju nesporno u tom ugovornom odnosu ima status prosječnog potrošača u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača.

12.2. Naime, radi se o predmetnom Ugovoru kao potrošačkom ugovoru, prema kojem se utvrđenju odnosi između parničnih stranaka prosuđuju prema Zakonu o zaštiti potrošača, kao glavnom pravnom izvoru zaštite potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi, budući da je Direktiva Vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, prenesena u naš pravni sustav ne samo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, već djelomično i kroz odredbe Zakona o obveznim odnosima u čl. 295. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, odredbom čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, bilo je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Treba i navesti da su nacionalni sudovi država članica Europske unije, dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu sa pravom Europske unije, pa time i sudskom praksom Suda Europske unije koja je obvezujuća za sve nacionalne sudove država članica a koja pod pojam "potrošač" definira kao svaku fizičku osobu koja u ugovorima je obuhvaćena Direktivom 93/13 EEZ, nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije. Posebno se i naglašava da je svojstvo potrošača dužan dokazati tužitelj, a ukoliko tuženik tvrdi suprotno, isto je dužan dokazati.

13. Nadalje, unatoč tome što je ugovaranje valutne klauzule dopušteno jer tako proizlazi iz članka 22. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.), odredba u Ugovoru o kreditu prema kojoj se visina anuiteta veže uz tečaj valute švicarski franak u vrijeme plaćanja anuiteta tako da korisnik kredita u cijelosti snosi rizik promjene tečaja, ne bi se mogla izuzeti od primjene Direktive 93/13 i ne može se isključiti ispitivanje njezine nepoštenosti, jer valutna klauzula sadržana u odredbi članka 22. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, nije i ne bi smjela biti izvor neravnoteže između prava i obveza stranaka bilo kojih ugovora pa tako niti ugovora o kreditu kao potrošačkih ugovora, kako je to smatrao i Ustavni sud Republike Hrvatske u rješenju broj U-I/392/2011. od 13. prosinca 2016. Osim toga nepoštenost navedenih ugovornih odredbi utvrđena je već u kolektivnom sporu.

14. Također treba napomenuti da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, obvezuje stranke u ovom postupku. Naime, u smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 41/14., 110/15., 14/19.) koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ovoga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

14.1. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.), koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. člankom 138a. kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Subjektivne granice pravomoćnosti (intervencijski efekt) navedenih presuda donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača odnose se na sve fizičke i pravne osobe čije interese štiti udruga za zaštitu potrošača koja je podnijela tužbu (o čemu

dijelom govore i utvrđenja u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-3142/2018 od 19. ožujka 2019.).

14.2. Pored navedenog, valja istaći da je i odredbom čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

14.3. Naime, imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku.

14.4. Na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt 249/2014-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe, tumači i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svojoj presudi broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

14.5. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim Ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom, te stoga ništetnom, sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.), odnosno čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 41/14., 110/15., 14/19.), te čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

14.6. Dakle, citirane odredbe Zakona o parničnom postupku, propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. Zakona o parničnom postupku, pa su i utvrđenja iz parnice po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na Ugovor o kreditu zaključen između tužitelja i tuženice.

14.7. Pored navedenog, ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, onda je teret dokazivanja takve činjenice na banci kao kreditoru u smislu odredbe čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku. Međutim, tuženica u ovom postupku nije iznosila, pa ni dokazala nikakve posebne okolnost.

15. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III/4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tužena ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena valuta u CHF nisu nepoštene, jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

15.1. Dakle, u konkretnom slučaju, na tuženici je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarala o spornim ugovornim odredbama, odnosno da je prilikom pregovaranja tužena s tužiteljem o sklapanju Ugovora o kreditu, istog informirala o rizicima kredita, a što ista nije dokazala u smislu odredbe čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku i čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača.

16. Iz iskaza tužitelja proizlazi da su mu u Auto kući u kojoj je odabrao vozilo predložili da ode realizirati kredit kod tužene, koja mu je prilikom interesiranja o uvjetima kredita predložila kredit u CHF kao najpovoljniji, ali ga tom prilikom nitko u banci nije upozorio da može doći do promjene tečaja CHF u odnosu na kunu niti objasnio koji parametri utječu na promjenu tečaja niti da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, kao što to čini u odnosu na euro. Da su ga upozorili na to i da je znao da će mu rata toliko drastično porasti, sigurno ne bi sklopio predmetni Ugovor s tuženicom. Nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama jer je tužena unaprijed sačinila ugovor o kreditu. Ugovor je prije potpisivanja pročitao i kao nestručna osoba nije mogao sve razumjeti, a jedino što su mu u Banci pojasnili je što je efektivna kamatna stopa. Ne zna što bi bila valutna klauzula, niti mu je netko to posebno pojašnjavao prije potpisivanja ugovora. Kada su mu rate drastično porasle, išao se o tome raspitivati u Banci, ali mu je rečeno da je to zbog valutne klauzule, odnosno rasta tečaj i da se tu ništa ne može napraviti. Htio je podići kod tuženice novi gotovinski kredit kako bi zatvorio predmetni kredit jer više nije mogao podnijeti plaćanje rata, ali ga je tužena odbila za to, jer je bio kreditno nesposoban iako je uredno podmirivao ugovorne obveze, radi čega je morao realizirati gotovinski kredit u Erste banci kako bi zatvorio ovaj kredit kod tuženice. Kredit je sam otplaćivao putem tekućeg računa. Kada je išao ovjeriti ugovor kod javnog bilježnika, javni bilježnik mu prije ovjere nije rastumačio ugovorne odredbe.

16.1. U konkretnom slučaju, uzimajući u obzir iskaz tužitelja, Ugovor o kreditu je očito bio unaprijed formuliran od strane tuženice, pa se u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, smatra da se o prijemnoj odredbi Ugovora o kreditu, nije pojedinačno pregovaralo, radi čega je ista nepoštena. Pri tom nije od utjecaja to što je tužitelju očito bilo poznato kako je ugovorena valutna klauzula, jer se radi zapravo o neodređenoj formulaciji vezanoj za Odluku tuženice. Naime, tužitelju je na temelju takve ugovorne odredbe bila poznata obveza, no nije bio i upoznat s osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje iznosa u budućem razdoblju, tako da predmetna obveza u Ugovoru nije bila određena, niti određiva.

16.2. S obzirom da tužitelj kao potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati s tuženicom, a tuženica tužitelju nije na valjan i razumljiv način objasnila postupak formiranja vrijednosti tečaja CHF u odnosu na kunu, odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino formiranje tijekom trajanja ugovorenog kreditnog razdoblja, a na temelju čega bi on kao potrošač mogao spoznati učinke koji će za njega u budućnosti proizaći iz takvih ugovornih odredbi, a tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, kao potrošač, nije raspolagao osnovnim parametrima o kojima je ovisilo kretanje tečaja CHF u odnosu na kunu, to je očito u pitanju ništetna ugovorna odredba u smislu odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Naime, tuženica je tužitelju trebala na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti sporne odredbe Ugovora, kako bi on mogao predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, a što podrazumijeva i predmetne odredbe Ugovora o kojima tužitelj zasigurno nije bio u poziciji pregovaranja. Stoga se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači kako su svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pritom računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

16.3. Naime sporna odredba o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF (čl. 6. st. 1.) ne sadrži bilo kakav kriterij, bilo kakav parametar niti bilo kakav precizan način utvrđivanja promjene tečaja CHF o kojem bi također tužitelj kao potrošač bio informiran u vrijeme i prilikom sklapanja ugovora.

16.4. Da bi sporne odredbe Ugovora o kreditu bile lako razumljive, iste su trebale sadržavati jasno naznačene i objašnjene razloge te kriterije za promjenu valutne klauzule vezane za CHF, tako da je tužitelj kao potrošač na temelju tih jasnih i razumljivih kriterija u vrijeme sklapanja ugovora, mogao jasno predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a cijeneći sadržaj spornih odredbi Ugovora o kreditu od 9.03.2007. isto konkretno nije slučaj, jer tužitelj na temelju sadržaja spornih odredbi Ugovora, po ocjeni ovoga suda, nije ni mogao, niti je bio u mogućnosti procijeniti potencijalno značenje ekonomskih posljedica koje za njega proizlaze ugovaranjem navedenih odredbi Ugovora o kreditu, obzirom da u tim ugovornim odredbama nisu na transparentan način objašnjeni razlozi i mehanizmi promjene valutne klauzule, niti su dani točni, jasni i razumljivi kriteriji vezano uz koje se veže promjena tečaja CHF, već se sve prepušta isključivo odlukama tuženice kao banke, te druge i jače ugovorne strane u odnosu na potrošača a koje su u konkretnom slučaju kao interni akti banke i donošene nakon sklapanja ugovora od 9.03.2007. u donošenju kojih tužitelj nije sudjelovao, niti je o istima imao mogućnost pregovaranja, to je nedvojbeno da su te odredbe, ugovorne odredbe koje nisu lako razumljive, te odredbe koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja stvaraju značajnu neravnotežu u odnosima između stranaka zbog čega su iste nedopuštene.

16.5. Da se radi upravo o takvim ugovornim odredbama kojima se povrjeđuju prava potrošača konačno utvrđeno je i u postupku koji se je vodio po kolektivnoj tužbi u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. kako je obrazloženo.

16.6. Naime, odredba o valutnoj klauzuli vezanoj za CHF, jedna je od temeljnih ugovornih odredbi, a ista je u konkretnom slučaju cijeneći sadržaj spornih odredbi, među strankama zaključenog ugovora, ovisna isključivo o odluci tuženice kao druge i jače ugovorne strane, a bez da su u sadržaju ugovora istodobno precizno određeni uvjeti i kriteriji promjenjivosti valutne klauzule te kriteriji za koje se veže promjena, pa takve ugovorne odredbe u svakom slučaju uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

16.7. Kao mjerilo ponašanja na strani potrošača, po ocjeni ovoga suda, treba biti ponašanje prosječnog čovjeka ili prosječnog potrošača, a kao mjerilo ponašanja na strani tuženice kao banke, mora biti ponašanje urednog i savjesnog gospodarstvenika.

17. Valutna klauzula je zaštitna klauzula kojoj je svrha osigurati jednaku vrijednost ispunjenja činidbe i protučinidbe u slučaju inflacije, međutim ona nije određeni iznos novčanih sredstava koje je banka isplatila potrošaču, jer kao zaštitna klauzula koja se veže na novčani iznos koji je isplaćen, neodvojivo je povezana i direktno utječe na visinu mjesečnih anuiteta u kojima se kredit vraća, a kao takva sastavni je dio novčanog iznosa čija visina varira ovisno o tečaju CHF, čime se vrijednost potrošačeve ugovorne obveze izračunava temeljem ugovornog tečaja CHF naspram kune na dan plaćanja svakog pojedinačnog mjesečnog anuiteta, pa visina glavnog predmeta ugovora – novčanog iznosa koji je kreditor isplatio potrošaču, izravno ovisi o promjeni tečaja.

17.1. Prema tome, kako prilikom sklapanja ugovora potrošaču moraju biti priopćeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaj na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti osobito ukupnu cijenu svog zajma, tužena je trebala informirati tužitelja o tome da snosi rizik od pada valute u kojoj ostvaruje dohodak, a što može ugroziti mogućnost vraćanja zajma, s time da se pritom traži od pružatelja usluge da utvrdi moguće promjene tečaja i s tim povezane rizike zajma u stranoj valuti.

17.2. Isto tako, činjenica da je tužitelj svojevolumno pristao na kredit s valutnom klauzulom, ne znači da pojedine odredbe Ugovora o kreditu (u konkretnom slučaju ona o valutnoj klauzuli) ne mogu biti nepoštene, a posljedično tome i ništetne. Pri tome, valja reći da je pravilno određena isplata, sukladno cilju i zaštiti koja se pruža prema Direktivi 93/13 /EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, te prema načelima izraženim u odlukama Suda Europske unije, a prema kojima se potrošača dovodi u položaj koji je imao pri sklapanju ugovora, kao da nije bilo nepoštenih odredbi, a s obzirom da je cilj zaštite koja se pruža uspostaviti pravičnu ravnotežu između prava i obveza stranaka te održati ugovor na snazi, tako da nepoštena odredba ima neobvezujući učinak. Tako i u predmetu C-421/14 Banco Primus, sud je protumačio odredbu čl. 6. st. 1. Direktive 93/13, na način da kada sud utvrdi nepoštenom odredbu, on ju je obavezan izuzeti iz primjene, ali nije ovlašten izmijeniti njen sadržaj, a sam ugovor mora nastaviti postojati u načelu bez ikakve izmjene, osim one koja proizlazi iz ništetnosti navedene odredbe, ako je takav kontinuitet ugovora pravno moguć prema pravilima nacionalnog prava.

18. Stoga je dio odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu od dana 9. ožujka 2007. u odnosu na valutnu klauzulu, sukladno odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, nepoštene, te nišetne u smislu čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženice u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

19. Pri tome, pozivom na odredbu čl. 324. Zakona o obveznim odnosima, nišetnost spornih odredbi Ugovora ne povlači nišetnost čitavog ugovora, jer on može opstati i bez takvih odredbi.

19.1. Prema odredbi čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, nišetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok nišetnosti naknadno nestane (stavak 1.); ali ako je uzrok nišetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor u cijelosti ispunjen, nišetnost se ne može isticati (stavak 2.), a koji posebni uvjeti u ovom slučaju nisu ispunjeni

20. Slijedom navedenog, osnovan je zahtjev tužitelja za utvrđenjem nišetnima dio odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, te je odlučeno kao u izreci presude pod I.

21. Ovdje treba napomenuti da odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu nisu utvrđene nišetnim, jer valutna klauzula ne bi bila dopuštena, već su utvrđene nišetnim iz razloga što ugovorne stranke nisu o istoj pojedinačno pregovarale.

22. Također treba napomenuti i da Ugovor nije prestao ispunjenjem (otplatom kredita). Ispunjenjem ugovorne obveze prestaje samo ugovorna obveza, jer je ispunjenje jedan od načina prestanka obveza po odredbi čl. 160. Zakona o obveznim odnosima, ali time ne prestaje ugovor, dok se postojanje pravnog interesa za tužbu za podnošenje tužbe s deklaratornim zahtjevom, nakon prestanka ugovornih obveza, cijeni prema okolnostima svakog konkretnog slučaja. Određena osoba ima pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe, ako od ishoda sudskog postupka očekuje određenu konkretnu pravnu korist (tako u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revd 2197/2021-2 od 09.11.2021.).

22.1. Pored navedenog, sukladno odredbi čl. 328. Zakona o obveznim odnosima, pravo na isticanje nišetnosti ne gasi se. Smisao odredbe je efikasna pravna zaštita savjesne ugovorne strane koja je u izvršavanju nišetnog ugovora kao pravnog posla protivnog odredbama pravnog poretka ili morala, drugoj ugovornoj strani nešto dala. Zaštita se u takvom slučaju ostvaruje kondemnatornim zahtjevom koji ima za cilj uspostavu pravne i činjenične situacije za stranu koja je izvršila obvezu kao da ništavog ugovora (ili pojedine njegove odredbe) nije bilo, u ovom slučaju isplatom novčanog iznosa.

22.2. Prema praksi Europskog suda, nije odlučno to što je potrošački ugovor prestao, jer bez obzira na to, korisnici kredita zadržavaju svojstvo potrošača, iako je ugovor prestao, zbog čega tužitelj ima pravo zahtijevati utvrđenje predmetnih odredbi ugovora nišetnim, jer nišetnost ima ex tunc učinak - od sklapanja ugovora, a što za posljedicu ima restituciju.

23. Također, iako je valutna klauzula dio hrvatskog pravnog poretka, normirana člancima 22. i 26. Zakona o obveznim odnosima, valja reći da odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu nisu utvrđene ništetnim jer valutna klauzula ne bi bila dopuštena, već su utvrđene ništetnim iz razloga što ugovorne stranke nisu o istoj pojedinačno pregovarale.

24. Na okolnost utvrđenja visine zahtjeva, sukladno čl. 258.-260. Zakona o parničnom postupku, provedeno je financijsko – knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku financijske struke Matiji Balogu, univ.mag.oec. iz Bilja, a zadatak vještaka je bio utvrditi preplatu svakomjesečnih anuiteta po osnovu tečajne razlike uzimajući u obzir početno stanje valute u odnosu na plaćanja koja je vršio tužitelj, te naznačiti dan kada su vršene uplate. Sud napominje da je vještak sukladno prijedlogu tuženice u svom izračunu iskazao i tzv. negativne anuitete, odnosno kada je tečaj bio niži od početno ugovorenog.

24.1. Vještak u svom nalazu i mišljenju od dana 9. veljače 2026. (list 72.-78. spisa) navodi da je tužitelj tijekom otplate kredita radi ugovorene valutne klauzule u CHF, uključujući i negativne stavke tečajne razlike, platio više radi povećanja važećeg tečaja na dan dospijeca pojedinog anuiteta u odnosu na vrijednost tečaja na dan isplate kredita, ukupno 25.539,00 HRK, a što prema važećem tečaju konverzije od 7,534500 iznosi ukupno 3.389,61 EUR. Ukoliko se izdvoje samo negativne stavke tečajne razlike, odnosno samo stavke kada je tečaj CHF bio manji od tečaja na dan isplate kredita, tužitelju je obračunato manje u odnosu na prvobitno ugovorene uvijete, ukupno -784,55 HRK, odnosno – 104,13 EUR. Ukoliko se izdvoje samo pozitivne stavke tečajne razlike, odnosno samo stavke kada je tečaj CHF bio viši od tečaja na dan isplate kredita, tužitelju je obračunato više u odnosu na prvobitno ugovorene uvijete, ukupno 26.323,55 HRK, odnosno 3.493,74 EUR.

25. Podneskom od dana 24. veljače 2026. tužena ne prigovara samom matematičkom izračunu vještaka, već osporava osnovu potraživanja tužitelja iz navedenih razloga tijekom postupka. Smatra i da je sud, ukoliko nađe tužbeni zahtjev osnovanim (a što se osporava u cijelosti), dužan u obzir uzeti i iznose, odnosno razdoblja kad je tužitelj plaćao manje anuitete kada je tečaj CHF bio niži od tečaja po kojem je isplaćen kredit, a što je vidljivo i iz nalaza i mišljenja vještaka. Naime, kao pravni učinak ništetnosti ZOO odredbom članka 323. propisuje da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora. Obzirom da se u slučaju utvrđenja ništetnosti pojedinih odredbi ugovora prema općim pravilima obveznog prava ugovorni odnos između ovdje parničnih stranaka sveo na početno ugovorene parametre, to bi značilo da bi i tužena imala potraživanje prema tužitelju, a sve iz razloga što je tijekom otplate kredita tužitelj plaćao i anuitete po nižem tečaju i nižoj kamatnoj stopi od onoga po kojem je kredit bio isplaćen i one kamatne stope koju je tužitelj inicijalno plaćao.

26. Nije osnovan prijedlog tuženice da sud umanju ukupan iznos potraživanja tužitelja za tzv. negativne tečajne razlike. Naime, u slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelji potražuju isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK–CHF bio manji od tečaja HRK–CHF na dan isplate kredita (tako u odluci VSRH broj Rev-157/2024-2 od 6.02.2024., Rev 753/2023 od 20.02.2024., Rev 457/2024 od 26.03.2024.).

27. Tužitelj je nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, usklađujući svoj zahtjev sa nalazom vještaka, podneskom od dana 18. veljače 2026. sukladno odredbi čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku, preinačio tužbu, povećavši zahtjev sa iznosa od 3.319,00 eura na iznos od 3.493,74 eura na ime povrata preplaćenih iznosa otplate kredita temeljem nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta pa do isplate, koji zahtjev glasi kao pod II. izreke.

28. Sud je rješenjem na ročištu održanom dana 11. lipnja 2026. dopustio preinaku tužbe sukladno čl. 190. st. 3. Zakona o parničnom postupku, smatrajući da je preinaka svrsishodna za konačno rješenje odnosa između stranaka.

28.1. Ovdje treba napomenuti to da je tužitelj već u tužbi na ime isplate zahtijevao iznos od 3.319,00 eura, a taj iznos je konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, nakon izračuna financijsko-knjigovodstvenog vještaka, povećao na 3.493,74 eura, a imajući u vidu da se tako preinačeni tužbeni zahtjev zasniva na istom činjeničnom stanju, time nije došlo do promjene činjeničnih navoda u tužbi, već je tužba preinačena nakon provedenog vještačenja, to se tužena takvoj preinaci (neprava preinaka) u smislu odredbe čl. 191. st. 2. Zakona o parničnom postupku ne može protiviti. Ali i pored navedenog, sud je, kako je navedeno, donio rješenje kojim dopušta preinaku tužbe u ovoj pravnoj stvari.

29. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, jasnim i preciznim, te je nalaz i mišljenje izradio sukladno zadatku suda, time da stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun sudskog vještaka, a prigovori tužene pravne naravi nisu osnovani. Naime, vještak je nalaz i mišljenja dao u skladu i u okviru zadatka koji mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni koju je dao ovaj sud. Također treba napomenuti da stranke nisu predlagale da se vještak pozove na ročište, radi čega isti sukladno načelu ekonomičnosti postupka nije pozvan radi usmenog iznošenja nalaza i mišljenja na ročište pred sudom.

30. Nije osnovan prigovor zastare. Prema obvezujućem pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Građanskog odjela broj Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022., a vezano uz shvaćanje broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020., zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora, a ako je nišetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja nišetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite (tako u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2245/17-2 od 20.03.2018., Rev 3142/2018-2 od 19.03.2019. i Rev 1404/2018-3 od 17.04.2019.).

30.1. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. pravomoćno je utvrđena ništetnom odredba ugovora o valutnoj klauzuli, pa zastarni rok za isplatu novčanog iznosa s tog osnova počinje teći 15. lipnja 2018., a nastupa dana 15. lipnja 2023. Kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena dana 2. lipnja 2023., ista je podnesena unutar općeg zastarnog roka od pet godina iz odredbe članka 225. Zakona o obveznim odnosima, za isplatu novčanog iznosa s osnova valutne klauzule.

30.2. Zastara nije nastupila niti na preinačeni dio zahtjeva, jer za računanje zastare nije odlučan dan preinake tužbe, već dan podnošenja tužbe.

30.3. Naime, u slučaju zahtjeva za isplatu po osnovi stjecanja bez osnove zbog ništetne odredbe iz ugovora o kreditu sklopljenog sa CHF valutnom klauzulom kada je tužitelj podnio tužbu prije isteka zastarnog roka, ali je tijekom postupka, nakon provedenog vještačenja preinačio tužbu na način da je tužbeni zahtjev povisio zbog nalaza vještaka, za preinačeni dio tužbenog zahtjeva nije nastupila zastara, iako je do preinačenja došlo nakon isteka zastarnog roka (tako u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1036/2023-2 od 04.12.2024., Rev 1038/2023-2 od 5.06.2024., Rev 844/2024-2 od 12.06.2024.).

31. Na temelju odredbe čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 1111. Zakona o obveznim odnosima. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna. Odredbom članka 1115. Zakona o obveznim odnosima, propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tužena je nepoštena od dana stjecanja svakog obroka, jer to proizlazi iz isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u sudskom spisu, pa tužitelj osnovano potražuje zatezne kamate počev od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta pa do isplate. Naime, tužitelj je uplate mjesečnih iznosa vršio nakon dospijeca kako je prikazano u Tablicama vještaka (list 74.-77. spisa), pa je potraživanje kamate od dana plaćanja anuiteta pa do isplate osnovano, u visini stope zatezne kamate propisane čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, kako je odlučeno kao pod II. izreke.

32. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku, prema kojoj stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

24.1. Tužitelj je podnio zahtjev za naknadu parničnog troška od 2.241,09 eura.

24.2. Zahtjev tužitelja je osnovan do iznosa od 2.019,31 eura i sastoji se od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku na ime sastava tužbe od 200,00 eura (Tbr. 7.t.1.), obrazloženog podneska od 31.08.2023., 18.02.2026. i 3.03.2026. u iznosima od po 200,00 eura (Tbr. 8.t.1.), a od dana 8.10.2025. od 50,00 eura (Tbr. 8.t.4.), zastupanja na ročištu od 8.10.2025. i 11.06.2026. u iznosima od po 200,00 eura (Tbr. 9.t.1.), te na ročištu za objavu presude od 19.06.2026. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9.t.3.), obračunatog PDV-a od 375,50 eura (Tbr. 46.), te troška vještačenja od 331,81 eura, a što je u skladu s navedenim tarifnim brojevima, u vezi s Tbr. 52. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.), te čl. 151., čl. 155. i čl. 164. st. 1. – 4. Zakona o parničnom postupku, radi čega je odlučeno kao pod III. izreke.

24.3. Zahtjev tužitelja za naknadu troška od 221,78 eura nije osnovan, a sastoji se od sastava dopisa od 17.05.2023. kojeg je tužitelj priložio nakon zaključenja prethodnog postupka radi čega sud isto nije uzeo u obzir, dok pristojba na tužbu od 159,28 eura, nije plaćena. Naime, sukladno odredba čl. 11. točka 20. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 51/23.) kojom su od plaćanja sudskih pristojbi oslobođeni potrošači kao stečajni dužnici i tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, stupila je na snagu 20.05.2023. Ovo znači da u vrijeme podnošenja predmetne tužbe (2.06.2023.) nije postojala obveza tužitelja na plaćanje sudske pristojbe na tužbu, koju nije ni platio, pa mu taj trošak ne pripada, radi čega je odlučeno kao pod VI. izreke.

U Osijeku, 19. lipnja 2026.

Sutkinja
Kamelija Matijašević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda nadležnom županijskom sudu. Stranci koja nije uredno obaviještena o datumu objave presude, rok za izjavljivanje žalbe teče od dana primitka presude.

Dostaviti:

- 1.Punomoćniku tužitelja
- 2.Punomoćniku tuženice

Broj zapisa: **9-30889-496fc**

Kontrolni broj: **0aeb7-9ee3f-67b21**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.